

Đề bài:

Em hãy kể lại
lời tâm sự của
cây bàng non
khi bị lũ trẻ
bẻ cành lá.

Bài làm

Tôi là một cây bàng non mới lớn, trước đây tôi còn sum suê xanh tốt, mơn mớn những chồi và sung sức lắm mà giờ... Đến đây, tôi không khỏi cảm được nước mắt.

Số là mấy ngày trước, các cô cậu choai choai đến liên hoan, tiệc tùng gì đó ở gốc bàng tôi. Dưới trời nắng oi bức thế này, tôi nghĩ cũng thương bèn vươn rộng tán tròn che chở cho chúng nó. Tự nhiên tôi lại thiếp đi vào giấc ngủ dưới ánh nắng đượm vàng của lão mặt trời.

“Rắc! Rắc!” – một tiếng động ghê rợn làm tôi chợt tỉnh. Trời ơi! Còn đâu là cành lá mơn mớn! Mới thiếp đi có một lúc thôi mà lũ trẻ đã... hành hạ cái thân bàng tôi. Tôi sơ sẩy quá đi! Oái! Một đứa trẻ đu lên cánh tay tôi, tay tôi đã vốn chẳng khỏe gì như mấy bác cổ thụ đã thế còn bị nó giằng, nó kéo, nó giật, nó đu. Cảm giác đau nhói tiếp tục giày vò cái thân bàng khốn khổ này. Thế rồi như cọng bún, cánh tay tôi oạt xuống, gương mặt tôi cũng chẳng nhấc nổi lên. Thấy tôi làm lũ, đáng thương thế này mà chúng còn phá lên cười – những nụ cười độc ác, dã man!

Chúng như còn chưa thỏa mãn với sự thâm độc này bèn dùng con dao chém vào thân tôi. Ôi! Ái! Cứ một vết chém là người tôi thất lại, đón đau vô chừng. Máu tôi ứa ra, nhuộm trắng một phần thân mình.

Rồi ngón tay tôi, những chiếc lá xanh non của tôi cũng rời khỏi tôi, sao chúng nở... Tôi nào có làm gì độc ác đâu, mùa hè tôi che chở cho chúng khỏi cái nắng cái gió, mùa mưa tôi hứng những giọt mưa lạnh ngắt cho chúng mà giờ chúng lại phản bội tôi, mang đến sự đau đớn giết dần tôi. Lòng tôi như se lại: “Sẽ chẳng bao giờ, chẳng bao giờ tôi che chở cho lũ học sinh vô ơn này nữa!”.

Bỗng đâu lại có một tốp kéo đến nữa. Trong cơn sợ hãi, tôi nhắm tịt mắt lại chuẩn bị cho cái chết đau đớn và dai dẳng. Tôi vừa giận dữ lại vừa lo lắng.

“Các cậu ngừng ngay đi! Đừng làm cái trò độc ác đó nữa. Bàng là bạn của chúng ta mà! Nếu không tôi sẽ đi mách các thầy cô đó!”. Tôi ngạc nhiên quá chừng trước câu nói mang đầy sự nhân ái của một cậu học sinh chừng mười hai, mười ba tuổi.

Tôi chợt hiểu rằng không phải học sinh ai cũng xấu mà chỉ có một số học sinh nông nổi đến mức chơi quá đáng mà thôi!

Qua mấy ngày rồi, tôi cũng chẳng còn giận mấy cô cậu đó nữa và cũng khỏe hẳn lên nhờ bàn tay chăm sóc hiền hậu của bác lao công.

Cao Bích Ngọc (học sinh)